

Ochelarii

Bufnița își dorea foarte mult o pereche de ochelari cu care să poată vedea mai bine. Dorința i s-a împlinit de ziua ei. Mult s-a bucurat bufnița de acest cadou neașteptat. I-a pus repede pe ochi și s-a dus prin pădure. Ochelarii funcționau, dar... privite prin acești ochelari, toate animalele păreau a fi rele, mincinoase, viclene, nu așa cum le știa ea.

Foarte descurajată și speriată, s-a întors acasă. Își dorise să se joace cu celelalte animale, dar acum, când văzuse ce era în inimile lor, nu-și mai dorea acest lucru. Încetul cu încetul s-a îndepărtat de ceilalți, nu mai ieșea din cuib și nu mai voia să vadă pe nimeni.

Căprioara era foarte îngrijorată de puiul de bufniță și, într-o zi, și-a luat inima în dinți și s-a apropiat de bufniță.

- Nu te-am mai văzut demult prin poieniță. De ce nu mai vii?

- Cu ochelarii aceștia îi văd pe ceilalți așa cum sunt cu adevărat: mândri, lacomi, vicleni, fricoși, fățarnici... Văd totul atât de clar acum...

- De ce nu vrei să vezi în ceilalți, mai întâi, partea frumoasă a inimii lor? Și, mai ales, ar trebui să faci ceea ce nu ai făcut prima dată când ai primit ochelarii: să-i pui pe ochi și să te privești în oglindă.

Bufnița, mirată, a ascultat-o pe căprioară și s-a uitat în apa cristalină a izvorului. Oglinda apei îi reflecta acum adevărata sa inimă. A tresărit și s-a speriat atât de tare încât ochelarii i-au căzut și s-au spart de o piatră. Dar acum nu-i mai părea rău după ei.

- Încearcă să uiți ce ai văzut în inimile celorlalți, dar amintește-ți mereu ceea ce ai văzut în inima ta, îi mai spuse căprioara.

Bufnița a ascultat sfatul căprioarei și astfel, cei din jur au început să-i pară din ce în ce mai buni pentru că își aducea mereu aminte ce văzuse în propria ei inimă.

Zarzarul

Un zarzăr crescuse drept și privea cu mândrie la crengile sale. Într-o zi, o ciocănitore poposi pe ramurile acestui zarzăr. Își puse urechea la coaja copacului și auzi zgomotele multor viermișori. Cu ciocul său ascuțit făcu numaidecât o gaură în tulpină, scoase viermișorii afară și-i răpuse.

Zarzărul se supără. Lui îi plăcea ca în ramurile sale să se așeze și să se odihnească numai papagali colorați, gaițe gălăgioase și alte păsări încântătoare la vedere și la auz. Vizita ciocănitorei nu l-a încântat deloc. Pe lângă faptul că era prea sobră la vedere, îl mai și înțepa și-i făcea găuri în tulpină. De aceea nu putea s-o suporte și-a tot ocărit-o, până când ciocănitorea zbură în altă parte.

Viermișorii creșteau din ce în ce mai mult, se înmulțeau și treptat-treptat distrugeau miezul tulpinii. Dar zarzărul nu simțea nimic. Într-o zi a venit un vânt puternic și l-a trântit la pământ, iar sfârșitul i-a fost într-un cuptor încins, părăsit de toți papagalii.

Așa sunt și unii oameni, precum zarzărul cel îngâmfat. Nu le place să fie "înțepați", ci doar lăudați. Ei se simt bine doar în compania "papagalilor".

